

היא: „חיקיתי לו הרבה שנים

ואם יהיה צורך אחכה עוד!”

ממש כפי שהוא השיב לה את חיה בהיותה בגטו, כפי שסיפרה. הוא עזר לה להימלט עת נחשדה בהעברת יהודים מהגטו לבוני קרים, הבריח אותה בעגלת לחם כשנתפסה בפעם שנייה. לכן נלחמה קאשה על זכויו בפעם שנייה.

בשעה ש"קאשה" מסרה את עדותה הרמאית באולם, שכל יושביו עצרו את נשימתם, ישבו השופטים והקשיבו לדבריה של האשה, שהירש החליט זה מכבר להירש פרד ממנה, לשאת אשה אחרת. רבים שלחו מבטי הערצה באשה הנאה, כיום זכנית ב"תלאכיב, שלחמה בחירוף-נפש למען זכויו האיש שהתגרש ממנה.

אשה שפרצה מן האולם

אשה אחרת, שחשה להצלת המנצח והנאשם, עשתה זאת אף היא באורח דרמאטי. פרשת העדות במשפט כבר נסיימה סופית, והפרקליטים נערכו לסיכום מים, כאשר לפתע פרצה מן האולם אשה אלמונית. היא נצטוותה על-ידי אב בית המשפט לצאת, אך היא זינקה לעבר הרגליים, חיבקה אותו וביקשה להצטרף.

סענה האשה: היא לא רצתה להופיע, כי הזהירה שהדבר יזיק לה, בגלל דעת-הקהל העוינת שנוצרה נגד הנאשם. אך מצפונה הציק לה. ברגע האחרון החליטה להעיד למרות הכל.

אף כי הדבר נוגד את חוקי הפרוצדורה הרגילה, החליטו השופטים לאפשר לה למסור עדות גם בשלב זה. עיקרה של עדות זו: ברנבלט עזר ליהודים בגטו, מסר לה מחתרת היהודית מראש על מיבצעי הגרמי.



הוא: „רציתי להתאבד. אני

חש כבעל מחלה מדבקת!”

התשובה שקבלתי. הוא לא יברח לך! גם אויט דה-פיליפ התפרצה כלפי בצעקות ר אמרה שאם אני אאחר, אחוייב בתשלום קנס של 100 לירות. היא ידעה שאין לנו כסף, מאחר שהירש פוטר לפני ארבעה-עשר חודש מהאופרה, עד ברור משפטו.

הייתי נאלצת לשלוח מכרמים לארבעת המרומנים, ולהודיע להם שטקס החתונה נדחה.

דראמה אישית

אותו יום היה שמי ברשימה הי שחורה של האופרה. באותו שבוע קיבלתי מכתב בו הוזהרתי כי באם לא אשנה את התנהגותי לטובה תוך ששה ימים אפוטר. באותם ששת הימים הבאים לא הייתי כלל באופרה, משום שבאולם התקיימו הצגות באלט. אבל זה לא שינה מאומה. כעבור שבוע קיבלתי מכתב פיטורים מה אופרה. עקב התנהגותי הרעה.

רק לאחר שפוטרתי ללא פיצויים הצ לחתי למצוא את רבע השעה כדי להתחתן. השבוע זכו השניים לקבל עבודה. רוזה צורפה כנערת מקהלה במחזמר החדש גבר תי האווה בעוד ברנבלט עצמו מנגן על פסנתר בעת החזרות. מפנית שחקני ה מחזמר אינם יודעים מפילו כי הפסנתרן המוכשר הינו אדם שבור ומתוח, אשר גורלו יחרץ לשבט או לחסר בתום חודש זה. כי כאשר יעלה המסך על הצגת ה בכורה של גברתי האווה, בתחילת השנה האורחית הקרובה, תסתים גם הדראמה הי אישית של הירש ברנבלט.

„פעם היו לי מחשבות יאוש“, אמר ברנבלט השבוע. „רציתי להתאבד. כשהת

חתונה בצל פסק-הדין

הירש ברנבלט, שהעיתונים כינוהו „המנצח-הקאפו“, ושהתובע דרש עבורו עונש מאסר של עשר שנים. רוזה, שנישאה לברנבלט לפני חודש, מאמינה בזיכוי בעלה, אך מוכנה לכל.

מיד, ולפני חודש וחצי נרשמנו לנשואין. טקס הנשואין עמד להערך בצניעות. מ כיוון שהחזרות באופרה נערכות מדי יום

מיגינות על „קאפו“

חילו לצלם אותי הרגשתי כמו דרייפוס. היתה לי הרגשה שחליתי במחלה מדבקת ושכל הרחוב מסתכל עלי. אינני מתבייש בפני בני עירי, כי אם מאנשים שלא הכירו אותי אז. אם בגלל זה שהצלתי אנשים צריך לשים אותי בבית סוהר — אז שיתנו לי מאסר עולם. האנשים שהצלתי נמצאים ב ארץ, והם יודעים את מה שעשיתי למענם.

רק השופט יוכל לקבוע אם נאמנה גיר סה זו, או אם נכונים דברי המקסרגים. החלטתו גם תקבע אם הזוג ברנבלט יבלה את השנים הבאות יחדיו — או אם יחצו סוגרי הכלא בין האיש ואשתו.

בשעה חמש וחצי אחר-הצהריים, תכננו השנים את מועד הקידושין לשעה חמש, ב משרדי הרבנות בתל-אביב. הם שלחו מכת בים לארבעה אנשים, הזמינו אותם להיות נוכחים במעמד.

„אכל דחקא בערב שלפני החתונה ראיתי בלוח שהקדימו את החזרה למחרת בשעה חמש“, מספרת רוזה. „ניגשתי לאבן-זוהר, מנהל האופרה, וביקשתי ממנו רשות לאחר לחזרה ברבע שעה. הזכרתי לו שאני ב אופרה כבר שלוש וחצי שנים ואף פעם לא הסרתני או אחרתי לחזרה.

„מה זה משנה מתי תחתני? היתה

שאני סוביית. אף פעם לא אהבתי להיות כחברת צעירים. פשוט אין לי שפה משור תפת אתם.“

100 לירות קנס

דחמנו להתחתן עוד לפני שלוש שנים, מיד לאחר גירושיו מקאשה. מספרת רוזה, בעלת העיניים השחורות. „אבל כשהתחיל המשפט, התלטנו לדחות את החתונה, כי חשבנו שהכל יגמר מהר.“ מוסיפה רוזה במבטאה הרוסי. „אח, כ כשי ראינו שזה עניין ממושך, קבענו להתחתן

נים העומדים להיערך. לפתע ניחתה המהומה

ירדה זו וקאשה לא היו הנשים היחידות אשר נתנו אמון לברנבלט. על סף הבליתי ידוע, כאשר פסק הדין תלוי כחרב על עתו, החליטה רוזה אלישביץ, בת ה-24, להינשא לגבר בן ה-49.

הפגישה בין ברנבלט לרוזה בארץ היתה מקרית בהחלט. הם הגיעו לארץ בתאריכים סמוכים, נפגשו באחד הימים במשרדי ה סוכנות. לא היתה זו הכרותם הראשונה. שש שנים קודם לכן, כאשר רוזה היתה בת שמונה עשרה, ניצח ברנבלט על מקהלת האופרה בעיר גליביציה בפולין, כשזרחה היתה אחת מנערות המקהלה. „כשהכרתי אותו או“, מספרת רוזה כיום, „הוא היה תמיד עליו, מוקף אנשים ובעיקר נערץ על-ידי נשים. נשים תמיד אהבו אותו, אבל היחס בינינו היה אז כמו בין מורה לתל מידתו. למרות שכבר אז חיבבתי אותו מאד. כעבור זמן קצר נוצרה בינינו בארץ אותה מתכונת של יחסים. הוא היה מנצח באופרה הישראלית ואני התקבלתי כזמרת.“

כעבור שנה נהדקו היחסים בין המנצח לנערת המקהלה. ברנבלט התגרש מאשתו קאשה. הוא עבר לגור עם רוזה. „אבל רוזה לא היתה הסיבה בגללה התגרשתי מקאשה“, טוען ברנבלט. „מעולם לא רכתי אתה. עד היום אנו ידידים טובים מאד.“ הוא אפילו החליט, תחילה, שלא ישא את רוזה רשמית עד שקאשה תחתן אף היא שנית.

בני הזוג החדש עמדו להכנס יחד אל מתחת לחופה, כאשר לפתע ניחתה המהלך מה על המנצח. מישהו העלה מחדש את עברו, באותו ערב בקיבוץ.

כשנועד הדבר לרוזה — היתה היא מוזע זעת לחלוטין. עד אותו יום לא ידעה פר טים רבים על עברו של הירש. היא החלה לשאול אצל אנשים שהכירוהו, ביקשה ל ברר יותר ויותר פרטים על מעשיו של האובה באותה תקופת-שואה.

„אחרי ששמעתי את כל הפרטים“, אמרת רוזה, „החלטתי שאני מאמינה בו ולכן בכל האנשים שהפיצו את הסיפורים המלוכלכים האלה. חיקיתי לו הרבה שנים ואני מקוה



זמרת האופירה

רוזה, אשתו החדשה של ברנבלט, נתקב לה אף היא למקהלת גברתי הנאה, אחרי שפוטר מהאופרה.

המנצח שנאשם

את ימיו האחרונים לפני מתן פסק הדין הגורלי מבלה הירש ברנבלט במנגן בחזרות למחזמר גברתי הנאה. במשך 14 חודש היה מובטל מעבודה.